

El caça nius

*Espitregat vailet
se'n fuig de casa seva,
se'n fuig a caçar nius
avall de la ribera.
Quan és un bon tròs lluny
els ulls gira endarrera:
la vila ja no veu...
quins salts que fa d'alegre!
—Aquí no em veuran pas
la mare ni el meu mestre;
ja estic ple de sermons
i d'estiralls d'orella;
que no he nascut per sant
ni per fixar-me en lletres.—
Parlant així, tot sol,
arriba a l'albareda:
quin bé de Déu de nius!
quin refilar d'ocelles!
Al cim d'un pollancre
un niu li'n fa defenta...
ja en puja soca amunt
igual que una mustela.
Quan és davant del niu
ja es torna com la cera:
—Què és alt, Déu meu, què és alt!—
i els ulls li llagrimegen...
Llavors s'en penedeix
dels seus reganys al mestre,
i maleeix els nius,
i pensa en sa mareta!...
.....
A l'apuntà el nou jorn,
campanes somiquegen...
la vila vesteix dol...
les mares s'escabellen!*

RAMÓN MASIFERN
El cantor de l'Empordà